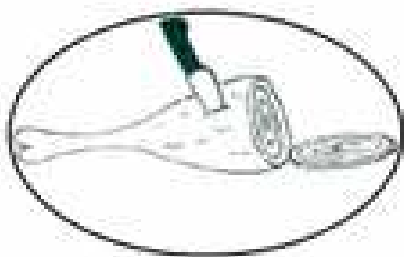

Rok 2014

číslo 1

PLÁTEK

TÉMA ČÍSLA: VELIKONOCE

Vladislav Randula, 6. B

VESELÉ VELIKONOCE!

Slovo šéfredaktorky

Čaute!

Je tu opět další čtvrtletí a s ním i náš školní časopis, ve kterém se jako obvykle dozvíte samé důležité věci, které se udály za poslední tři měsíce a nebo které se v následující době budou dít.

Jelikož jsem v 9. ročníku, tak jediné, co v současné době neustále slýchávám, je slovo přijímačky, skloňované ve všech pádech. Většina učitelů nám říká, že ty přijímačky neuděláme, protože se vůbec neučíme a na všechno kašleme. Ale my to zvládneme! Věřte si a společně ukažme všem, že jsme to dokázali! Někteří z nás, devátáků, jsou už přijatí – i já, ale na jednu školu mě přece jen přijímačky čekají. Těm z vás, kteří v následujícím týdnu budete dělat přijímací zkoušky, přeji hodně štěstí!

Určitě jste již slyšeli něco o tom, že jsme navštívili ostravské studio České televize a zasoutěžili si v Bludišti. Pokud se chcete dozvědět něco víc, zalistujte v našem časopisu a najděte si článek Honzy Hanáka, Kristýny Růskové a něco se dozvíte i v mém dalším článku.

V našich člancích naleznete spoustu informací o soutěžích. Podívali jsme se na zoubek akcím pořádaným žákovským parlamentem. Jelikož se jedná o velikonoční číslo, nesmí chybět ani články o Velikonočích. V časopise také naleznete mnoho obrázků, které pro vás namalovali žáci z naší školy.

Nakonec bych Vám všem chtěla popřát krásné prožití velikonočních prázdnin! Doufám, že my, holky, nebudeme zase mít ještě týden po Velikonočním pondělí modřiny na nohou. Přece jenom byste nás, pánové, mohli trošku šetřit!

Simona Ondrová, 9. C, šéfredaktorka

Kulturní okénko

Beseda s panem Arnoštem Vašíčkem

Dne 9. dubna 2014 se do naší školy dostavil pan Arnošt Vašíček, spisovatel, scénárista, ilustrátor, cestovatel a záhadolog. Je to vášnivý dobrodruh, který procestoval přes 80 zemí a napsal přes 30 knih (např. Planeta záhad, Mimoszemšťané, Panoptikum podivností, Na lovu příšer, Strážce duší, Zajatci ďáblova chřtánu, Ďáblova lest, Ztracená brána). Připravil si pro žáky 6. a 8. ročníku zajímavou besedu s názvem Záhady legend. Nejprve se nám představil a potom nám vyprávěl o svých cestách a zážitcích. Poté hovořil o různých bájných a mytických bytostech a stvořeních. Abychom si jeho vypravování mohli lépe představit, pouštěl nám k tomu

zajímavá videa. Informace z přednášky by se nám mohly hodit do dějepisu nebo přírodopisu. Na konci besedy jsme se ho mohli zeptat na to, co nás ještě zajímalo. Já a moje kamarádka jsme si šly i pro podpis. Celá beseda byla poučná, vtipná a moc se povedla.

Lucie Bartušková, 6.A

A co jsme se od p. Vašíčka dozvěděli?

V prvním tématu jsme se ponořili do starého babylonského světa k bráně bohyně Ištar, na které je znázorněno mnoho zvířat, o nichž víme, že skutečně existovala. Pouze u jednoho tvora se existence nepotvrdila. Tento tvor s hadím jazykem, dlouhým krkem a ocasem pravěkého ještěra, tělem pokrytým šupinami, předními prackami jako lev a zadními nohama s pařáty jako orel, se nazývá Siruš. Je zajímavé, že ostatní zvířata vyobrazená na Ištarině bráně opravdu kdysi žila, tak proč ne i Siruš?

Druhým tématem byl mořský muž. Mnoho námořníků už vidělo sirény a jejich popis je většinou jednotný: od hlavy k pasu mají tělo krásné ženy a od pasu dolů rybí ploutev, podobnou delfiní. Kryštof Kolumbus také údajně viděl sirény, ale s ohavnou tváří. Moře vyplavilo několik tvorů podobných sirénám.

Dále mluvil o obrech. Je několik důkazů, že kdysi žili obrovští muži, kteří měřili i přes tři metry. Údajně měli i šest prstů na rukách.

Nezapomněl ani na mimozemšťany. Popisy mimozemšťanů jsou shodné: obrovské černé oči postrádající bělmo, dlouhé ruce se třemi prsty. Pan Vašíček nám vyprávěl o legendách, ve kterých se lidé setkali s těmito bytostmi z nebe.

Předposlední téma se týkalo mutantů. Jak v dávné, tak i v dnešní době se dělali a dělají pokusy na lidech. Při těch dřívějších pokusech se snažili vytvořit bytost mezi člověkem a zvířetem. Možná se jim to v dávných dobách i podařilo, protože v Egyptě se nacházejí malby s bohyní Bastet, která měla ženské tělo a kočičí hlavu, nebo bůh Anubis s mužským tělem a šakalí hlavou.

Závěr patřil trpaslíkům. V jednom muzeu jsou prý vystaveni dvacetimetroví tvorečkové s napjatou kůží a pootevřenýma očima. Někteří lidé dokonce tvrdí, že když vedle nich nechali ležet v noci ampulku s lidskou krví, tak ráno byla prázdná.

Mezi těmito hlavními tématy povídal i mnoho jiných příběhů, například o Einsteinovu mozku, o amazonkách, kyklopech, obřích ptácích na Madagaskaru a také o svých zážitcích z cest. Jeden z nich mě velice pobavil. Při cestování po Nové Guineji se setkal s mnoha kmeny. Pan Arnošt nahrával jednoho náčelníka na kameru, poté mu nahrávku ukázal. Nahrávka se náčelníkovi zalíbila. Náčelník se ho zeptal, co potřebuje pro takové video. Pan Arnošt odpověděl, že by potřeboval nějakou bojovou scénu. Náčelník se zamyslel a klidně řekl: „Tak pobijeme kmen Kurimo. Stejně mě už dlouho štvou.“ Dlouho prý musel náčelníka přemlouvat, aby to neudělal.

Téma záhad a tajemna mě zajímá, proto se mi tato beseda velice líbila a byla jsem nadšená.

Barbora Řehůřková, 8. C

Tak to tady ještě nebylo

Středeční beseda s panem Arnoštem Vašíčkem byla velice zajímavá. Témata obestřená tajemstvím se střídala jako na běžícím pásu. Mimo jiné mě zaujalo vysvětlení báje o králi Midasovi. Přesněji ta část, kde mu narostou oslí uši. Podle pana Vašíčka si nechal zhotovit korunu, na kterou nechal přidělat oslí uši. Proč? Byla to v té době výhra, nosit takovou korunu? Nebo byl snad Midas blázen? Kdo ví.

Pojďme dál. Jak vznikli draci? Všechno nasvědčuje tomu, že bájní draci nebyli až tak bájní. Je tu totiž jedno velké zvíře, které jí potravu, jež mu způsobuje nadměrné vytváření plynů v žaludku. A protože je nestačí vypouštět vzadu, musí si pomáhat i druhou stranou. Plyny, které se dostanou ven z těla, pak světélkují, jelikož reagují se vzduchem. Toto zvíře nazýváme hroch. Wow! Máme tady potomky draků? No jo, ale ti přece létají. Nebo si to dobájili vesničané, kteří měli až moc velké oči? Tuhle záhadu už asi nikdo nerozluští. A možná ji vyluští právě někdo z vás. Hodně štěstí!

Anna Zemánková, 8. C

Recitační soutěž

Dne 4. března 2014 se v Lysicích konalo školní kolo recitační soutěže. Účastnilo se dohromady 23 talentovaných žáků z 2. stupně. Jako první přednesli texty a básničky všichni recitátoři z 6.- 7. ročníků.

V této kategorii obsadila první místo Markéta Gretzová, která přednesla úryvek z knihy „Vandiny tajné zápisky“. Druhé místo získal Jan Ryzí. Přednášel text o kobyle, které se ztratil mobil. Z žáků 8. - 9. ročníků se na prvním místě umístila Martina Mynářová. Její text byl z knížky Věry Řeháčkové. Martina v něm vysvětlovala, jak chtěla „sbalit“ kluka. Na druhém místě se umístil Jan Hanák. Vystoupil s textem z knihy Jaroslava Žáka Študáci a kantoři.

Vítězové kategorie 6. - 7. tříd: 1. místo Markéta Gretzová (uprostřed), 2. místo Jan Ryzí, 3. místo Denisa Koukalová.

Vítězové kategorie 8.— 9. tříd: 1. místo Martina Mynářová (uprostřed), 2. místo Jan Hanák, 3. místo Alena Stejskalová

regionální recitační soutěže „O lysické sluníčko“, kde se Jan Hanák umístil na 2. místě, a do okresního kola v Adamově, kde na druhém místě skončili Jan Ryzí a Jan Hanák. Vítězům gratulujeme.

Nicol Sedláčková, 6. B

Zjistila jsem pro vás několik postřehů k soutěži:

Pí uč. Zárubová: Recitační soutěž se mi líbila, ale nejvíce mě překvapil hojný počet žáků.

Denisa Koukalová: Recitační soutěž byla moc pěkná, nejvíce se mi líbila Míša Ryzí, moc hezky to přednášela.

Adam Křelina: Recitační soutěž se mi líbila, nejvíce se mi líbila Míša Ryzí, dobře se do svého textu uměla vžít.

Zápis prvňáčků

Pro budoucí prvňáčky první, pro nás velmi poučný den ve škole.

Abychom zpříjemnili dětem zápis do školy, my, jako devátáci, jsme se převlékli za pohádkové bytosti. Já a moje kamarádka jsme šly za prince a princeznu. U vchodu do školy jsme nejprve stáli všichni a netrpělivě jsme vyhlíželi první děti. Báli jsme se, že se nás leknou nebo se budou před námi stydět. Každé dítě si mohlo vybrat, která pohádková bytost jej bude provázet po škole. Byl to velmi příjemný den a myslím si, že se i našim budoucím následovníkům líbil.

Kristýna Růsková, 9. B

Zprávičky z akcí žakovského parlamentu

Soutěž „Dobyvatel“

Členové žakovského parlamentu uspořádali pro své spolužáky z 5. - 9. ročníku online soutěž „Dobyvatel“. Za organizaci soutěže odpovídal Lukáš Koch z 6. B. Zpočátku se zdálo, že bude o soutěž velký zájem, ale v den, kdy se mělo konat druhé kolo soutěže, vysvitlo sluníčko a několik soutěžících šlo snad raději ven. Nebo byli žáci málo informováni? Největší zájem o soutěž projeví žáci šestých ročníků. Naopak žáci ze sedmých a devátých ročníků se soutěže nezúčastnili vůbec.

První kolo soutěže se konalo ve čtvrtek 6. března 2014 v počítačové učebně 1. Na správný průběh soutěže dohlížel Lukáš Koch, hlavní organizátor. Hráli proti sobě vždy dva žáci z ročníku, pro poraženého žáka soutěž skončila. Vítězové z původní dvojice se spolu utkali, nové dvojice se tvořily tak dlouho, dokud nezůstal absolutní vítěz. Tím se stal žák bez jediné porážky. Nesmělo se googlovat, používat VIP výhody, nápovědu nebo jiné vychytávky. Diplomy pro vítěze vytvořila jako obvykle Andrea Zábojová z 8. A a pamětní listy Lukáš Koch. Diplomy a ceny byly vítězům předány 17. března 2014. Kdo zvítězil?

Z 5. ročníku byla nejlepší Michaela Homolková, mezi šestáky si nejlépe vedl Miloš Kromp a z 8. ročníku zvítězil Zbyšek Müller. Vítězům blahopřejeme.

Lukáš Koch, 6. B

Pečení velikonočních perníků

Jak už víte, každá třída má za úkol našetřit 360,- Kč na zaplacení adopce afrického dítěte. V naší třídě jsme dali hlavy dohromady a nakonec jsme se rozhodli, že upečeme velikonoční perníky, které nabídneme žákům a učitelům z naší školy. Paní učitelka Zemánková přinesla vynikající recept, podle kterého jsme je upekli. K děvčatům se přidali tři kluci a pomáhali jim. A abychom měli perníčků dostatek, domluvili jsme se, že je upečeme z trojitě dávky. Já s Marcelou jsme jeden den o volné hodině šly a nakoupily všechny potřebné suroviny. Celý nákup nás stál 181,- Kč.

V pracovním vyučování jsme si vše nachystali a začali jsme. Jaksi jsme se zasekli hned na začátku, když nám nefungovala váha. Asi 10 minut jsme se pokoušeli dát ji do provozu. Nakonec se nám to povedlo a mohli jsme pokračovat. Zpočátku jsme se hádali, kdo co bude dělat. Vše jsme pečlivě zvážili, zamíchali a vypracovali krásně hladké těsto. Abych pravdu řekla, to těsto jsem prostě ochutnat musela! Jsem totiž „ulítlá“ a každé těsto prostě musím okořtovat. Holky těsto vyválely a vykrajovaly různé tvary. Diana nachystala plechy. Já a kluci jsme vše vykrájené naskládali na plech a dali do vyhřáté trouby. Čekali jsme, až se vše upeče. Bohužel se nám první plech trochu připálil, ale nebylo to tak strašné. Jakmile bylo vše upečené, naskládali jsme perníčky do krabic. Samozřejmě u toho byla spousta srandy. Zážitek jsme měli všichni, co u pečení byli. Byl to vážně výjimečný pracák.

Peníze na dobročinný účel se podařilo vybrat a naše africké dítě může chodit do školy.

A protože se blíží Velikonoce a pečení perníčků k nim patří, přikládám pro inspiraci recept.

Suroviny: 20kg cukru moučky, 8 dkg Hery, 10 dkg medu, 2 vejce, 2 lžičky jedlé sody, 1 lžička skořice, perníkové koření, 1/2 kg hladké mouky.

Postup:

Do kastrůlku dáme cukr, Heru a med a vše rozpustíme na mírném ohni, necháme trochu vychladnout. Poté přidáme vejce, sodu, skořici a perníkové koření. Mícháme do pěny. Směs opatrně nalijeme do mouky a vypracujeme těsto. Necháme je odpočinout nejméně dvě hodiny. Poté těsto rozválíme a vykrajovátka tvoříme tvary. Pečeme ve vyhřáté troubě na cca 180°C přibližně 8 minut. Můžeme ozdobit mandlemi nebo bílou polevou.

S přáním dobré chuti se s vámi loučí

Klára Hájková, 7. C

Zprávičky z akcí žakovského parlamentu

Talenti ve škole

Jako každoročně se na naší škole konala Talentmánie. Od té doby se již na vítěze pozapomnělo, ale zmiňujeme-li se o akcích parlamentu, neměli bychom zapomenout na Talentmánie a držitele titulu „Talent lysické školy roku 2014“. Vždyt' tito žáci tu budou vládnout až do další Talentmánie, kdy některé z pomyslného trůnu sesadí noví talenti. Vítězové z devátých tříd odejdou na střední školy, a i proto bych se chtěla vrátit k této soutěži. Soutěž byla rozdělena do tří kategorií: zpěv, tanec a hra na nástroje.

Kvalitně obsazenou kategorií byla kategorie zpěv. Jak již bývá zvykem soutěžila většinou děvčata, ale objevil se mezi nimi i jeden chlapec z prvního stupně. Všichni si vedli výborně a porota to měla při vybírání vítězů velmi těžké, a proto porotci nakonec rozhodli o dvou třetích místech. Na prvním místě se umístila Martina Mynářová s písní Most přes minulost od české „Slavice“ Lucie Bílé. Na druhém místě skončila Anďa Panáčková s písní od americké zpěvačky P!nk: Just give me a reason. Třetí místo obsadily dvě úžasné zpěvačky, Barbora Růžicková s písní Hallelujah od britské zpěvačky Alexandry Burke, a Katka Jílková s pěknou písničkou The Climb od Miley Cyrus.

Poslední kategorií byla hra na hudební nástroj. Největší problémy měli pořadatelé s ozvučením tělocvičny. První místo obsadila Simona Ondrová, která nám zahrála na klávesy a prozradila nám, že nerada hrávala prstová cvičení. Na druhém místě se umístila Radmila Centnerová, která hraje na housle. Na stupně vítězů se probojovala Petra Šínová, žákyně prvního stupně. Jistě o ní ještě uslyšíme.

Další kategorií byl tanec. Na prvním místě se umístili Predátoři: Vítek Tobiáš, Tereza Macháčková a Adriana Wilderová. Titi žáci na sobě velmi zapracovali. Možná si vzpomenete na jejich vystoupení před rokem. Druhé místo obsadila taneční skupina Black and White. Do této skupiny patří: Katka Trojanová, Katka Zburníková, Klára Olejníčková, Dagmar Halečková a Nela Straková. Na třetí místo se probojovaly Lucie Valenčíková a Sára Porčová, které vystupovaly pod názvem No comment.

Zprávičky z akcí žakovského parlamentu

Talenti ve škole - pokračování

Tento rok se členové parlamentu rozhodli určit miláčka publika. Každý žák z naší školy obdržel žetonek před vstupem do tělocvičny. Po soutěži žáci školy volili svého "miláčka". V letošním ročníku se miláčkem publika stala usměvavá Anďa Panáčková, která soutěžila v kategorii zpěv a byla současně moderátorkou.

Když už je řeč o moderátorech, musím podotknout, že o tuto činnost byl obrovský zájem. Tento rok nás programem provázeli Ivana Henzlová, předsedkyně parlamentu, Vítek Tobiáš, Anďa Panáčková a Míša Ryzí. Musím pochválit velmi pěkný moderátorský výkon a doufám, že se s některými z moderátorů setkáme při nějaké další akci.

Vlastně jsem na pár dost důležitých lidí zapomněla, co by to bylo za Talentmání bez porotců. Letos se nám jako porotci představili učitelé jak z prvního, tak i z druhého stupně: paní učitelka Pánková, paní učitelka Lenka Vaňková a paní učitelka Lucie Růžičková. V porotě nám usedl i pan zástupce Radek Kratochvíl. Za žáky se v porotě objevila Petra Růžková, Adéla Kyánková a Štěpán Müller.

Poděkování patří zvukařům, Martinu Burešovi, Honzovi Pospíšilovi a Vojtovi Hornanskému. Martina a Honzu, žáky 9. ročníku, budou při akcích muset nahradit noví žáci. Jsem zvědavá, kdo se této nelehké role ujme.

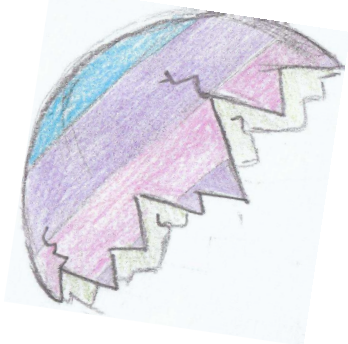
Pavla Janečková, 8. B

A co ještě připravujeme?

Každá třída musí do konce května obstarat 360 Kč na zaplacení adopce za africké dítě. Dohromady se platí 7 200 Kč ročně. Už se uskutečnilo mnoho akcí. Kromě perníčků připravili žáci z jedné třídy pro nás banánky v čokoládě. Další akce budou určitě pokračovat. Nedávno jsme adoptovanému dítěti poslali dopis, který napsala Radmila Centnerová z 8. B. Poté, co jsme zjistili, kolik za dopis zaplatíme, jsme se rozhodli zaslat balíček. Sára Porčová a Lucka Valenčíková koupily malé dárečky. Vybraly pastelky a gumovou svítilici chobotnici. Do balíčku byly přidány reklamní předměty naší školy.

Dále nás čeká uspořádat dvě sportovní akce. Soutěž ve šplhu pro první stupeň se bude konat po velikonočních prázdninách. Diplomy už chystá Andrea Zábojová z 8. A. Pro druhý stupeň se připravuje turnaj ve florbale. Soutěžit budou smíšená družstva z každé třídy ve dvou kategoriích. V první kategorii budou žáci z 6. a 7. tříd a ve druhé žáci z 8. a 9. tříd. Jako cenu za první místo v obou kategoriích odsouhlasili členové parlamentu pohár. Hlavním rozhodčím v této soutěži bude pan učitel Sedláček. O obou akcích vás budeme informovat.

Andrea Zábojová, 8. A

Jak si naši soutěžící vedli v Bludišti?

Ve středu 9. dubna 2014 jsem se zúčastnil natáčení televizní soutěže Bludiště. Naše čtyřčlenné soutěžní družstvo tvořili tito žáci: Michal Holík z 9. B, Jiří Křenovský z 9. A, Vít Tobiáš z 9. A a Simona Ondrová z 9. C, jediná dívka v týmu. Soutěžící kromě mě doprovázelo dalších 44 spolužáků, paní učitelka Marie Horbasová a pan učitel Stanislav Sedláček. Vyjeli jsme přesně o půl šesté. Soutěž se natáčela v televizním studiu v Ostravě a cesta nám trvala asi 3 hodiny i s přestávkou na benzínce.

Ve studiu bylo přibližně 120 světel a to jenom na stropě. Moderátor, Roman Pastorek, kterého určitě všichni znáte, byl pohodový člověk. Našimi soupeři byla družstva žáků ze Zlína a z Ostra-

vy. „Ostraváci“ byli od pohledu lehkými soupeři, ale není dobré nikoho podceňovat.

První část soutěže tvořily vědomostní otázky. Získali jsme tři bludišťáky, ale soupeř bohužel šest. Dále následovala převážně fyzicky náročná část. Dva lidé museli lézt po síti a další dva se museli dostat přes vratkou kládu a pak házet bludišťáky do koše. V této části soutěže jsme byli lepší. Naštěstí jsme ztrátu dohnali a bylo to celkem vyrovnané. V tomto okamžiku se do soutěže zapojil pan učitel Stanislav Sedláček. Měl šanci získat pět bludišťáků pro tým. Musel přejít po čtvercových destičkách ve správném pořadí v časovém limitu. Bohužel stoupl o destičku vedle a bludišťáci byli v háji. Pak přicházeli na řadu další otázky a prolézání mezi lasery, kde jsme získali menší náskok. A nakonec závěrečná hádanka za 15 bludišťáků. Byla to poslední šance na výhru. Hádankou bylo jedno české umělecké dílo. Napětí se ve studiu zvětšovalo a pak najednou se z našeho týmu ozvalo: „Ať žijí duchové.“ Bylo to správně. V šatně probíhaly menší oslavy našeho vítězství, ale ještě nastupovalo družstvo ze Zlína. Ti už vypadali silnější, i když měli diváky převážně ze šestých a sedmých ročníků. Všechno začalo nanovo. Ve všech částech soutěže jsme získali obrovský náskok, který činil 11 bludišťáků, a dokonce nám pan učitel získal těch pět bludišťáků. Všechno se obracelo na naši stranu. Soupeř měl téměř nulovou šanci na výhru. Jenomže zdání může někdy klamat. V závěrečné otázce za 15 bludišťáků náš tým bohužel nestihl odpovědět dřív než soupeř a výhra byla v háji.

Byli jsme trochu zklamaní, že jsme prohráli poslední otázku, ale aspoň jsme přijeli domů s jednou výhrou a dvěma bludišťáky. Gratuluji našim výhercům a doporučuji účast v této soutěži dalším týmům z Lysic. Jsem rád, že jsem mohl být při tom.

Jan Hanák, 9. A

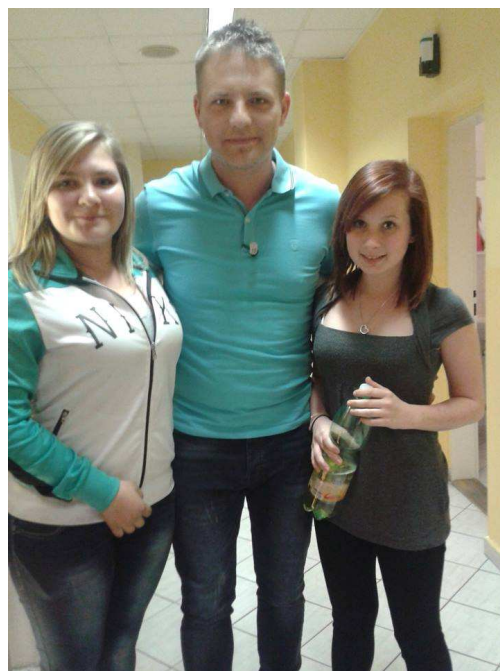
Vítek Tobiáš, jeden z členů soutěžního týmu, ukazuje žákům školy vyhrané bludišťáky.

Bludiště očima Kristýny

Od Honzy jste se sice dozvěděli mnoho zajímavostí, ale já vám prozradím, jak jsem soutěž prožívala já. No řekněte, kdo by se nechtěl podívat na natáčení televizního pořadu?

Ihned po příjezdu jsme potkali naše soupeře, kteří se nám vysmáli, že se jedem pouze ztrapnit. Nic jsme si z toho nedělali, protože jsme našim věřili. A pak přišlo natáčení. Režisér nám řekl, kdy co máme dělat. Zpočátku byl souboj mezi soutěžícími vyrovnaný a nevěděli jsme, jak to dopadne. A teď přišla ta nejdůležitější otázka. Dragouni (tak se naši podle maskota jmenovali) najednou zmáčkli tlačítko, což znamenalo, že vědí odpověď. Všichni byli šťastní a doufali, že to řeknou dobře. Řekli: „Ať žijí duchové.“ Romča (moderátor Roman Pastorek) po chvíli ticha vykřikl: „Je to správně!!!!“ Byli jsme šťastní, protože družstvo, které jsme porazili, už před námi vyřadilo dva týmy. Byli to tedy dvojnásobní vítězové. Všichni jsme se začali radovat a holky začaly pištět.

Během natáčení jsme potkaly našeho úžasného moderátora, Romana Pastorka, který byl milý a vyfotil se s námi. Nalevo Kristýna Růsková, vpravo Sofie Danáčová.

Ve druhém kole, to ale bylo horší. Sice jsme na začátku nad modrým týmem vedli o jedenáct bludišťáků, ale pak se rozjeli, a my nevěděli ani jak a začali nás dohánět. A nakonec poslední otázka, ta nejdůležitější. No a najednou modří věděli. Všichni jsme se lekli, ale naštěstí to bylo špatně. Takže tu byla ještě šance. No, ale modří zmáčkli znovu a to už bylo správně. Sice jsme byli docela zklamaní, ale hra je hra. Jo a ještě něco. Musíme pochválit pana učitele Sedláčka, že zvládl soutěž, sice pod pohrůzkami, že jestli nevyhraje, poběží domů za autobusem a všichni budeme mít jedničku z chemie a nebudeme psát testy atd.

Soutěžící tým: zprava Simona Ondrová, Vítek Tobiáš, Michal Holík a Jirka Křenovský

A velké díky patří také paní učitelce Horbasové za to, že vůbec takovou akci zařídila. Ale největší poděkování patří právě našim skvělým soutěžícím, kteří se do toho obuli. DĚKUJEME!!!

A vy, kteří jste nemohli být s námi, nebuďte smutní, vše uvidíte v televizi na ČT:D 20. a 27.9.2014. To už ale na této škole nebudeme, a tak si tato data uložte jako upomínku do mobilu a zapište do kalendáře.

Kristýna Růsková, 9. B

Pohled soutěžících

Jak určitě všichni víte, ve středu 10. dubna jsme se zúčastnili soutěže Bludiště. Náš tým se skládal ze žáků 9. tříd a podpořit nás jeli nejen devátáci, ale i osmáci. Kapitánem soutěžního týmu byl Vítek Tobiáš z 9. A. Dalšími členy týmu byl Michal Holík z 9. B, Jiří Křenovský z 9. A a já, Simona Ondrová z 9. C.

Náš den „D“ začínal brzkým vstáváním. Nevím, kdy vstávali ostatní, ale já jsem vstávala už ve 3:40, protože v 5:30 jsme odjížděli od školy. Všichni jsme si mysleli, že to dospíme v autobuse, jenže opak byl pravda. Málokomu se podařilo usnout, většina se o to jenom pokoušela.

Po příjezdu do ostravského studia České televize jsme šli do šaten. Během chvíle přišla nějaká příjemná paní s papíry v rukou a začala nám vysvětlovat, jak bude celý den probíhat. Potom se zeptala, kdo z nás jsou soutěžící a odvedla si nás mimo naše fanoušky. Zavedla nás do maskérny, kde jsme dostali soutěžní oblečení červené barvy. Sice jsme chtěli být modří, ale museli jsme se spokojit s červenou. Modrou už totiž měli naši protihráči, kteří byli dvojnásobnými vítězi. Pak za námi přišla kosmetička a všechny nás přepudrovala. Pro mě to nebylo nic neobvyklého, ale pro kluky byl pudr velkou novinkou. Nakonec jsme celí rozklepaní z toho, co se bude dít, usedli na pohovku a poslouchali jsme tu milou paní, která nám podrobně vysvětlila pravidla všech disciplín. Mezi tím kolem nás prošel moderátor Roman Pastorek, se kterým jsme se pak potkávali celý den.

Paní po nás chtěla vědět, jak se náš tým jmenuje. Už pár dnů dopředu jsme přemýšleli nad názvem, ale nic nás nenapadlo. Nakonec jsme se pojmenovali podle našeho maskota, jímž byl čínský drak, kterého nám půjčila Kristýna Růsková z 9. B. Tak tedy k názvu, jmenovali jsme se Dragouni.

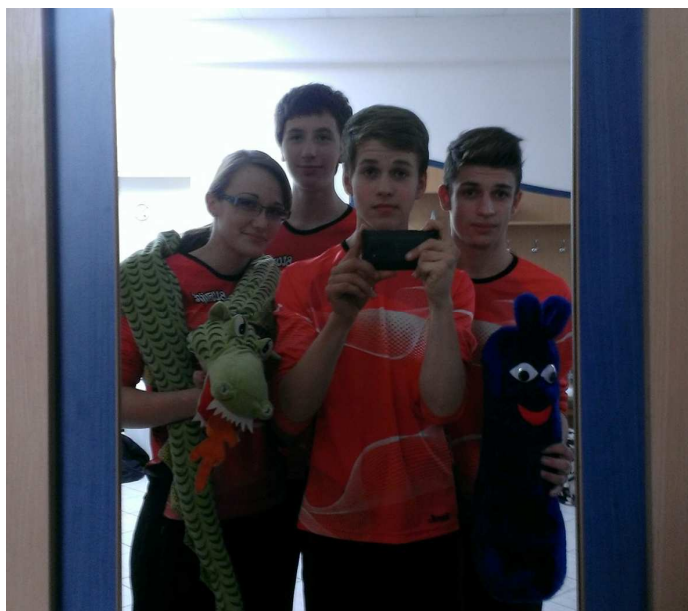
Tak a bylo to tady, nástup do studia! Ještěže jsem měla kolem krku našeho maskota, a v týmu skvělé kluky, kteří mě psychicky podrželi, protože jinak bych se asi utřepala k smrti. Najednou k nám přišel nějaký starší pán s mikrofonom v ruce a oznámil nám, že je režisérem. Během chvíle jsme poznali, že je to skvělý pán a že je s ním legrace.

Pak přišlo na řadu natáčení. Každá ptákovina se točila minimálně třikrát. Předpokládám, že byste rádi věděli, jak jsme si vedli v určitých disciplínách. Kdybych tu to teď napsala, tak byste už všechno věděli dopředu a nebylo by to pro vás žádné překvapení. Proto si počkejte na 20. září, kdy se bude tento díl vysílat v televizi.

Mezi natáčením prvního dílu měli fanoušci dvě asi dvacetiminutové přestávky. Nám ale pomalu žádný volný čas nezbyl. Během první přestávky jsme natáčeli rozhovory a během druhé jsme točili náš pokřik, který zněl:

„Pokud budem bojovat,
můžem aji vyhrávat.
Když se na to vybodnem,
s prázdnou domů pojedem.
Když se bude všechno dařit,
tak my tady budem zářit.
Jestli se to pokazí,
nejspíš nás to zarazí.
Lysice to přece dají,
mnoho práce udělají
a Bludiště vyhrají!“

Pan režizér nás pochválil za krásný pokřik. Jen kdyby věděl, že jsme ho skládali až ráno v autobuse. Kolem Vítě si sedlo plno chytrých hlav a Vít'a zapisoval, co mu kdo řekl, a nakonec z toho vylezla takováhle básnička.

Dokumentace musí být. Všichni soutěžící i s maskotem a vyhraným bludišťákem.

Pohled soutěžících - pokračování

Když jsme vyhráli první kolo, byli jsme neuvěřitelně šťastní. Do Bludiště jsme jeli s tím, že nám nikdo nevěřil a každý nám tvrdil, že se tam jedeme akorát ztrapnit. Ale my jsme to dokázali! Konečně jsme měli i my, soutěžící, nárok na dlouhou přestávku, během které se na chodbě objevil Roman a stal se na dlouhou dobu fotografickou hvězdou. Snad každá holka, která se zúčastnila natáčení, s ním má fotku.

Po skončení pauzy nastalo natáčení druhého dílu a vše se znovu opakovalo, tedy s výjimkou šťastného konce. Tento díl bude Česká televize vysílat 27. září, takže se nezapomeňte dívat! Nezbylo nám tedy nic jiného, než si sbalit svých pět švestek a odjet zpět do Lysic.

První polovina cesty byla klidná, na naše devítky až moc klidná. V Prostějově jsme dostali asi 30 minutový rozchod. Většina z nás šla do Tesca, ale našli se i kamarádi, kteří si šli do Takka koupit tričko. Ani bychom to snad nebyli my, kdybychom v autobuse nedělali nějaký virvál. Začali jsme skandovat pokřiky HC Komety Brno. Bylo nás tam jen pár, co jsme zvládali levou zadní každý z těch cca 50 pokřiků, a ti ostatní se na nás jen nechápavě dívali nebo nás natáčeli. Ale i v tom málu lidí jsme dokázali překřičet celý autobus. Ostatní se k nám přidali, akorát když jsme zpívali Hymnu nebo Ódu, ty totiž znali všichni. Myslím si, že bydlet v okolí Brna a neznat tyto chorály by byla ostuda. Nakonec jsme všichni v rámci možností ve zdraví přijeli do Lysic. Kupodivu jsme ani pana učitele Sedláčka a paní učitelku Horbasovou nedohnali k šílenství. Nejhůř na tom byl asi Jirka Křenovský, který pak celý večer nemohl mluvit. A nezapomeňte, kdo nezabloudí v Bludišti, ten se ani v Lysicích neztratí!

Simona Ondrová, 9. C

*Chudák pan kameraman!
Takhle ho rušit při jídle.
Hana Kšicová, Markéta
Tomanová a Viki Pešová*

*Fotku s kuřetem, které pomáhá dětem,
jen tak někdo nemá.
Markéta Tomanová a Hana Kšicová*

Beseda o Madagaskaru

V úterý 1. dubna 2014 byla u nás ve školní družině beseda o Madagaskaru. Jakožto redaktorka Plátku jsem se ji vydala obhlédnout. Začátek jsem sice prošvihla, ale udělala jsem rozhovor s paní Kateřinou Motanovou, která byla s manželem Milanem na Madagaskaru. Všechno vyfotili a natočili a spojili to do jedné přednášky.

Všichni žáci se po besedě mohli zúčastnit soutěže, která byla rozdělena podle tříd do kategorií. Paní Kateřina dávala žákům otázky k tématu Madagaskar. Uvedu některé. Jak je lemur královský pojmenován domorodci? Správná odpověď byla kata. Jak se řekne pomalu? Mora. A proč právě toto slovo? Paní Kateřina nám prozradila, že se pohybovali v oblasti, kde jsou obrovské skály, a kdo už nemohl, musel křičet mora. Dále mě zaujala informace, že jsou lidé na Madagaskaru velmi šikovní, dokážou z odpadků vyrábět pěkné věci.

Klára Zouharová, vítězka soutěže k tématu Madagaskar.

V rozhovoru s paní Kateřinou se dozvíte mnoho zajímavostí.

Co se vám nejvíc líbilo na Madagaskaru?

Lemuři a moc srdeční lidé.

Které země jste již procestovala?

Chile, Egypt, USA, Mexiko, Madagaskar... je jich spousta, proto říkám jen některé.

Která země se Vám nejvíce líbila?

Každá země je něčím zvláštní, všude se mi líbilo.

Co plánujete do budoucna?

Procestovat Ugandu, Asii, Austrálii a Jižní Ameriku.

Vypadá to, že do chladnějších zemí se Vám moc nechce?

Ano, mám ráda teplejší a exotičtější země, Evropa a například Grónsko mě moc nelákají. Navíc si ráda zaplavu za žraloky. :D

Z čeho máte strach?

Dříve jsem se bála hladu, že nebudu mít co jíst. To jsem překonala, a dokonce i strach z hadů. Představte si, že jednou jsem měla na krku i hroznýše.

Jaký byl Váš největší zážitek?

Je jich opravdu spousta, ale největším zážitkem bylo setkání s tuleni a s malými lachtany v Chile a také plavání s delfíny v Mexiku.

Kam se chcete vrátit?

V důchodu s manželem znovu objedeme všechny námi procestované země.

Děkuji Vám za rozhovor.

Áďa Kyánková, 7. A

Zájezd do divadla

V pátek 7. března se žáci z osmých tříd vypravili do brněnského divadla Polárka na představení „Povídky z jedné a druhé kapsy“. Po první vyučovací hodině pro nás ke škole přijel autobus a zavezl nás k divadlu. Pedagogický doprovod nám dělaly paní učitelka Máslová a Opatřilová.

Ve všech zdramatizovaných povídkách byly řešeny detektivní případy (např. vražda, krádež, podvod). Hlavními postavami byli tři strážmistři, kteří se snažili všechny případy vyřešit. V první povídce „Obyčejná vražda“ hledali vraha člověka, který byl zabit sekerou. Nadstrážmistr Bartošek nad mrtvým přemýšlí o tom, jaký je rozdíl mezi zavražděným a zabitým ve válce. Další povídka „Případ s dítětem“ byla ale humorná, i když v ní strážmistři řešili krádež malého dítěte. Nadstrážmistr Bartošek byl naprosto bezradný při sestavování popisu ztraceného dítěte. Matka mu však úkol neusnadnila. No řekněte sami, poznali byste nemluvně podle krásných tváříček, faldíčků nebo očíček a úsměvu? Zajímavý byl způsob, jakým byla zlodějka dopadena. Publikum ožilo, když hrdina z povídky „Rekord“ házel po divácích kamenem. Naštěstí se jednalo jen o rekvizitu. Kromě komisařů byl další důležitou postavou soudce Tuček. Podle mého názoru to zrovna nebyl moc dobrý soudce, protože odsoudil ty, co většinou skoro za nic nemohli nebo jim uložil příliš tvrdý trest. V závěrečné povídce „Vražedný útok“ se mu to tak nějak vymstilo, protože na něj někdo v noci střílel, a on neměl tušení kdo. Když se ale po chvíli nad tím zamyslel, došlo mu, že to mohl být kdokoli z odsouzených, kteří se mu chtěli pomstít.

Po představení se někteří spolužáci pochlubili, že některou z povídek znali z četby. Určitě vás zajímá názor ostatních na toto představení. Z padesáti čtyř diváků z lysické školy čtyřicet sedm řeklo, že se jim divadlo líbilo, šesti spolužákům se nelíbilo a jedné žákyni se líbily jen některé povídky.

Celkově to byl pěkný den.

Radmila Centnerová, 8. B

Historie jednoho z lysických domů

I tentokrát jsem si pro vás připravila vyprávění o jednom z lysických domů. Po cestě na zámek, koupaliště nebo také ke školce potkáváte dům č. 21. Na první pohled vás asi ničím nezaujme, přesto má tento dům docela zajímavou historii.

Na přelomu 18. a 19. století tam býval tzv. důchodenský úřad. Později tam chtěli zřídit místo tohoto úřadu měšťanskou školu, protože dosavadní školní budovy neodpovídaly požadavkům. „Řešení se však oddalovalo pro nedostatek finančních prostředků. V dubnu r. 1920 projednávalo obecní zastupitelstvo vyvlastnění značné části pozemků velkostatku. Pokud se týkalo nové školy, měl být prozatím pro stavbu měšťanské školy zabrán dům č. 21, v němž byl umístěn důchodenský úřad,“ přesně takhle je to napsáno v knize pana Františka Zřídka veselého Lysice 1308-2008 (str. 278), vydané Muzejní a vlastivědnou společností v Brně roku 2008 u příležitosti 700. výročí první písemné zprávy o obci. Uvažovali o zabrání části obory pro tuto výstavbu. Bylo také navrženo, že by škola mohla stát na Oulehle nebo (v té době) na panském poli u Hrázky. V letech 1924-1926 se stejně nakonec stala školou tato budova.

Když trošku zavzpomínám, vybavím si, že když jsem chodila do školky, byla v tomto domě lékárna. Pokud vím, teď není toto místo veřejně využíváno.

Michaela Ryzí, 8.B

Zájezd do Anglie

Letos jsme měli my, osmáci, to štěstí, že jsme dostali možnost jet s boskovickou školou na necelý týden do Anglie. Nejprve se mělo jet v květnu a to byl o zájezd ohromný zájem, potom se ale všechno změnilo a jelo se v dubnu. Zájemců hodně ubylo, výsledný počet byl devět a všichni byli z naší třídy. A teď už k samotnému zájezdu.

Všechno to začalo ve středu 2. dubna v osm hodin ráno, kdy pro nás do Lysic přijel autobus, naložil nás i naše kufry a pokračoval do Boskovic, kde nastoupili ostatní. V Praze potom k nám ještě přistoupila paní průvodkyně, která byla takovou hlavní a hodně důležitou postavou zájezdu.

Cesta tam byla hodně dlouhá a hodně nudná, opravdu najít si zábavu na celý den sezení v autobusu není moc lehké. Potom nám bylo řečeno, že budeme v autobuse muset strávit noc. Někdo se snažil usnout, někdo opravdu usnul, každopádně nikdo se moc nevyspal.

Asi ve tři ráno jsme dorazili do Calais, přístavu, ze kterého jsme měli odjet trajektem do Anglie, jenže tu byl jeden háček. Ve Francii byla stávka a trajekty nejezdily. Takže jsme jeli do jiného přístavu s nadějí, že tam to snad vyjde. Nejdřív nás taky nechtěli vzít, ale potom se je podařilo přesvědčit a ve čtyři jsme nastoupili na loď. Většina z nás se chtěla podívat na horní otevřenou palubu, kam jsme taky šli, někteří i několikrát.

Po příjezdu do Doveru, anglického přístavu, se objevilo pro nás několik nezvyklých věcí. Jednak bylo o hodinu méně, jezdilo se vlevo a všechna auta měla volanty na pravé straně. Jasně, všichni tohle víme, ale zažít to je něco jiného. Ale zvykli jsme si.

V osm ráno jsme dojeli na malé parkoviště na okraji Londýna, vzali jsme si batůžky se svačinou a vyrazili. Než jsme došli do města, šli jsme krásným parkem a musím fakt říct, že Angličané mají ty parky, cestičky a všechno tohle nádherně udržované a čisté.

První, co jsme po příchodu do města uviděli, byla observatoř Greenwich. Tady se všichni fotili u nultého poledníku a čtyřiaadvacetihodinových hodin. Byl odsud i pohled na Londýn, ale bohužel, tak jak se o Londýně traduje, byla hrozná mlha, takže jsme toho moc neviděli.

Od Greenwiche jsme pokračovali k pevnosti Tower rušnými londýnskými ulicemi, kde jsme mimochodem uviděli i jednu z restaurací Jamieho Olivera. Po dlouhém pochodu jsme nasedli do tzv. „vláčku“, který vozil olympioniky při letní olympiádě v roce 2012, a dojeli jsme k Toweru. Hned vedle pevnosti je i proslulý Tower Bridge. Kromě těchto památek jsme viděli i tzv. „Střep“, nejvyšší stavbu v Londýně a v celé Anglii, který byl dokončen těsně před olympiádou v r. 2012 a potom tzv. „Okurku“.

Vláčkem jsme se od Toweru dostali do muzea voskových figurín Madame Tussaud's, kam jsme se všichni hrozně těšili. Každý tam našel aspoň jednu svoji oblíbenou sportovně, pěveckou nebo politickou hvězdu.

Po opuštění muzea jsme jeli do čtvrti Bexley na parkoviště autobusů, kam si pro nás v sedm večer přijely rodiny. Nejdřív jsme se všichni malinko báli a byli taková „uťáplí“, že máme mluvit jenom anglicky, ale ukázalo se, že všechny ty rodiny jsou v pohodě, a první dojmy byly naprosto výborné. U většiny tento názor vydržel po celou dobu zájezdu.

Další den nás autobus zavezl do školy. Byli tam angličtí učitelé, kteří s námi strávili dopoledne. Ze začátku to byl malinko boj, protože jsme jim moc nerozuměli a těžko jsme se „chytali“, ale pak už to bylo v pohodě a dalo by se říct, že všichni jsme byli spokojeni. Odpoledne jsme si udělali výlet na Leeds Castle, kterému Angličané říkají nejhezčí hrad na světě. Něco na tom bude, protože to byl opravdu velký a krásný hrad s obrovskými a nádhernými zahradami. Nesmím zapomenout na známé bludiště, ležící v těchto zahradách. Nemyslete si, že je to nějaká jednoduchá sranda, právě naopak. Cestu na „vrchol“ nenašel skoro nikdo a ti, co se na něj dostali, navigovali ostatní.

Na třetí den jsem se těšila. Čekal nás totiž výlet na anglický venkov a následně cesta k moři na křídové útesy a do přímořského letoviska Brighton. Nejdříve jsme jeli autobusem do jedné vesničky, jmenovala se Wilmington, vystoupili jsme zde a šli se projít kolem anglických domečků. Skoro všechny jsou červené a nemají fasádu, jsou někdy částečně obrostlé mechem nebo jinými rostlinami a obklopeny zahrádkou plnou stromů. Kouzlo anglického venkova je v tom, že tam všechno působí tak nějak „staře“, ale je to tak děláno schválně. Mě to třeba zaujalo a líbilo se mi to.

Opustili jsme venkov a jeli k moři. Tady mě překvapilo, že i když jsme byli v takové poměrně studené zemi, že u moře normálně rostly palmy a většina domů vypadala jako vystřižená z nějakého jižního přímořského letoviska. Toto všechno jsme si ale prohlédli jenom z autobusu a pokračovali po serpentínách nahoru k útesům. Útesy byly vážně úplně bílé a k moři téměř kolmé. Všude po zemi, třeba i deset metrů od kraje útesu, se válely maličké kousky křídý. Co dodat, prostě nádhera.

Po procházce jsme vyrazili do Brightonu, kde jsme si nejdříve prohlédli Královský pavilon, a potom se vydali na nákupy, které jsme měli slíbené už z předchozího dne. Paní průvodkyně nám ukázala obchod, kde všechno stálo devadesát devět pencí, a druhý obchod, kde zas bylo všechno za jednu libru. Samozřejmě jsme se koukli i do obchodů jako Primark, Topshop atd. Každý si koupil aspoň nějakou maličkost.

Poslední den strávený v Anglii nám sice malinko pokazilo počasí, ale nevadilo nám to. Čekala nás prohlídka Londýna, jeho největších a nejznámějších památek. Prošli jsme kolem Parlamentu se známými hodinami Big Ben, následně jsme došli k Londýnskému oku, na kterém jsme se i svezli! Pro mě to byl je-

den z nejkrásnějších zážitků z celé Anglie. Nezapomněli jsme ani na další památky, jako Westminsterské opatství, Buckinghamský palác a samozřejmě Trafalgarské náměstí s Národní galerií. Všude se nám strašně moc líbilo a odnesli jsme si hromadu krásných zážitků.

V šest večer pro nás přijel autobus a odvezl nás na trajekt do Doveru. Tato cesta ale nebyla tak dlouhá a jednotvárná jako ta předchozí, protože si bylo o čem povídat. Do Lysic jsme dorazili asi o půl páté.

Chtěla bych strašně moc poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravě této akce. Paní učitelce Ošlejškové, která to pro nás Lysičáky zařídila, dělala nám doprovod a celé to tam s námi strávila a vydržela. Byl to opravdu nádherný výlet, na který budeme ještě hodně dlouho vzpomínat.

Foto: Radmila Centnerová

Radmila Centnerová a Pavla Janečková, 8. B

Kdo je to???

Soutěž

Budu popisovat žákyni z druhého stupně. Mám ji poměrně rád. Její vlasy mají hnědou barvu. Její uši zdobí náušnice. Její oči jsou modré. Má krásné zuby. Je vysoká 168 cm. Často má na sobě rifle, tričko a mikinu (flecovou). Každý den má podkolenky nebo kotníkové ponožky. Má ráda materiál flece.

Hraje na trubku, klavír a violoncello, také zpívá ve sboru pana učitele Paděry. Miluje svého psa Bena a dlouhé procházky s ním. O víkendech s ním chodí i 10 km, někdy jen za odpoledne. Zbožňuje přírodu, zvířata, lesy a v nich potůčky, mech a louky. Má moc ráda, jak říká „lechání sluníčka“. Nevadí jí ani mlha a sychravé počasí. Zbožňuje klid a pohodu, které jí procházky a příroda přináší. Má ráda drahé (vzácné) kameny. Dlouho by nevydržela bez svých přátel. (Myslím, že by bez nich nevydržela ani krátce :P) Její oblíbená barva je modrá, tyrkysová a má ráda zářivé barvy a fialovou. Jsem rád, že ji mám.

Tak co říkáte? Tentokrát to není vůbec jednoduché. Jméno dívky odevzdejte do konce dubna které-mukoli redaktorovi Plátku a nezapomeňte se podepsat. Čekají na vás bezva odměny. Autor této hádanky bude i s vítězi zveřejněn v příštím čísle.

Velikonoce

Připravila jsem si pro vás zajímavosti, které se vztahují k velikonočním svátkům. Informace jsem získala z časopisů a internetu. Myslím si, že každý najde v mém článku určitě něco, co o Velikonočních nevěděl.

Beránek

V židovské tradici představoval beránek Boží stádo, které vede Hospodin. V křesťanství je beránek jedním ze symbolů Ježíše Krista, neboť obrazně podle křesťanské víry on je beránek, obětovaný za spásu světa.

Kříž

Je nejdůležitějším z křesťanských symbolů, protože Kristus byl odsouzen k smrti ukřižováním.

Velikonoční oheň a svíce

Bohoslužba velikonoční vigilie začíná zapálením velikonočního ohně, který symbolizuje vítězství Ježíše Krista nad temnotou a smrtí. Od tohoto ohně se pak zapaluje velikonoční svíce (paškál). Ta je v mnoha kulturách chápána jako znamení života.

Vejsce

Dalším z velikonočních symbolů je vajíčko, symbol nového života, neboť samo zárodek života obsahuje. V

mnoha kulturách je vejce symbolem plodnosti, života a vzkříšení. V souvislosti s lidovou tradicí vznikl zvyk tato vejce malovat. V křesťanství se vejce vykládá jako symbol zavřeného hrobu, z něhož vstal Kristus, jako symbol nesmrtelnosti. Nejstarší nalezená kraslice je prý stará 2300 let. U nás dávaly dívky chlapcům vajíčka odměnou za šlehání a za odříkání hezké koledy. Vajíčka musela být plná a barevná. Časem se začala zdobit i prázdná vyfouknutá vejce (zvané pouchy nebo vejdumpky), která sloužila především jako dekorace. Tradice malování kraslic se v našich krajích rozvinula jako nikde jinde na světě. Nyní je zvykem koledníkům dávat i dárky a starším hlavně alkohol.

Kočky

Symbolizují palmové ratolesti, kterými vítali obyvatelé Jeruzaléma přicházejícího Krista. Tradičním křesťanským zvykem je jejich svěcení na Květnou neděli a pálení v příštím roce o Popeleční středě. Kočky na obrázku jsem pro vás vyfotila v Drnovicích.

Vysévání obilí

Vysévání obilí znamená počátek zemědělských prací. Lidé si obilí vysévají i doma, do misek a talířů, aby rostoucí zelená travička přivedla přicházející jaro i do jejich domovů a společně s dalšími jarními květinami a ozdobami navodila tu pravou jarní atmosféru. Zelená je barvou jara, a tak spolu s dalšími hřejivými a jásavými odstíny žluté, oranžové a jasně modré příjemně oživí po zimě ještě prochládlé byty.

Velikonoční kaktus

Kaktus velikonoční má na rozdíl od vánočního červené nebo oranžovočervené pravidelné květy a jeho zelené články listů jsou obroubené nápadným červeným lemem. Pochází z Brazílie ze státu Santa Catarina. Roste na stinnějších místech, v pralesích, často i v korunách stromů.

Jidáše

Název „jidáše“ označuje pečivo z kynutého těsta stáčené do různých motaných tvarů. Nejčastěji se s tímto pečivem však setkáme ve tvaru válečku, který symbolizuje provaz, na kterém se oběsil zrádce Jidáš. Toto pečivo se totiž peče na Zelený čtvrtek jako připomínka na apoštola Jidáše, který Krista před jeho popravou zradil.

Velikonoce

Pomlázka

V Česku je prastarou tradicí hodování a pomlázka. Ráno na Velikonoční pondělí chodí muži a chlapci po domácnostech svých známých a šlehají ženy a dívky ručně vyrobenou pomlázkou z vrbového proutí. Pomlázka je spletena až z dvaceti čtyř proutků a je obvykle od půl do dvou metrů dlouhá a ozdobená pletenou rukojetí a barevnými stužkami. Podle tradice muži při hodování pronášejí koledy. Nejznámější velikonoční koledou je tato krátká říkanka: "Hody, hody, doprovody, dejte vejce malovaný, nedáte-li malovaný, dejte aspoň bílý, slepička vám snese jiný." Ačkoli může být vyšlehání bolestivé, není cílem způsobovat příkoří. Spíše je pomlázka symbolem zájmu mužů o ženy. Nenavštívené dívky se mohou dokonce cítit uražené. Vyšupaná žena dává muži barevné vajíčko jako symbol jejích díky a prominutí. Pověst praví, že dívky mají být na Velikonoce vyšlehány, aby zůstaly celý rok zdravé a uchovaly si plodnost. V některých oblastech ženy mohou pomlázku oplatit odpoledne, kdy vylívají na muže a chlapce kbelíky studené vody. Zvyk se napříč českými zeměmi mírně mění.

Gabriela Vlachová, 6.B

Velikonoční dílnička

Kluci tedy pletou pomlázky a pro holky mám tady velikonoční ozdobu, kterou si mohou samy vyrobit. Mně se to zdá jako dobrý nápad

Zajíček na špejli

Potřebujeme: barevný a bílý papír, špejle, lepidlo, nůžky, případně izolepu.

Postup: Na barevný papír si předkreslíme tělíčko zajíčka (zvolíme hnědou barvu papíru), polovinu vajíčka (např. na modrý papír), ouška (např. na růžový), kolečko jako nosánek (např. na červený), zoubky (určitě na bílý papír), dvě kolečka jako očička (využijeme bílý papír) a dvě menší kolečka jako zorničky (např. na modrý papír). Vystříháme. Tělíčko přilepíme tlapičkami k vajíčku a zajíčkovi dolepíme uši, oči, nos a zuby. Nakonec můžeme dokreslit fixem (např. tlapy). Zezadu přiložíme špejli a k zajíčkovi ji přilepíme - buď izolepou nebo proužkem papíru potřeným lepidlem. Tak co říkáte? Chtěli byste to zkusit? Takto vyrobený zajíček vám ozdobí květináč.

Katka Obelczová, 5. A

Poslední šnekova večeře (Jáchym Vyskočil, 8. B)

Turnaj ve vybíjené mladších žákyň

Ve středu 2. dubna ráno jsme se s holkama ze 7. a 8. třídy sešly u masny. Jely jsme na turnaj autobusem a vlakem do Adamova. Po příjezdu nás uvítala organizátorka a dala nám klíče od šatny. Převlékly jsme se a šly jsme se rozehrávat do tělocvičny. Mezi tím, než přijely ostatní týmy, jsme se domlouvaly na taktice. Poté co dorazily už všechny hráčky, učitelé šli losovat pořadí a skupiny. My jsme byly ve skupině B. Týmy si nastoupily a pořadatelky nám vysvětlily pravidla hry.

Hrály jsme celkem pět zápasů, z toho jsme třikrát vyhrály, jednou remízovaly a jednou jsme prohrály, protože rozhodčí nám pískla dvě dívky, i když neměly být vybité. Z důvodu remízy jsme musely hrát znovu nový zápas. Tento zápas jsme vyhrály, poté jsme bojovaly s prvním týmem ze skupiny A. Zápas byl velmi napínavý. Prohrávaly jsme 2:3, ale v poslední vteřině se nám podařilo vybit jednu hráčku, takže jsme dorovnaly na 3:3. Čas vypršel a začalo prodloužení. Z důvodů pro nás neznámých míč dostaly protihráčky a využily tzv. rychlé smrti. Chtěly rychle vybit naši hráčku. Ta se však snažila míč chytit, ale pustila jej. Z utkání jsme přijely rozčarovány a s pocitem křivdy. Nebyla řešena spousta sporných míčů a během hry byla měněna pravidla.

Nakonec jsme skončily na pěkném druhém místě ze 13 týmů. Přivezly jsme si pohár, diplomy a sladkou odměnu. Chystáme se na další turnaj a doufáme, že si rozhodčí pořídí silnější brýle. Děkujeme za podporu paní učitelce Nedomové.

„Lysičáci to jsme my, zvítězíme nad všemi.“

S naším sportovním pokřikem se s vámi loučí

Mart'a Mynářová a Lidka Vojtová, 8. C

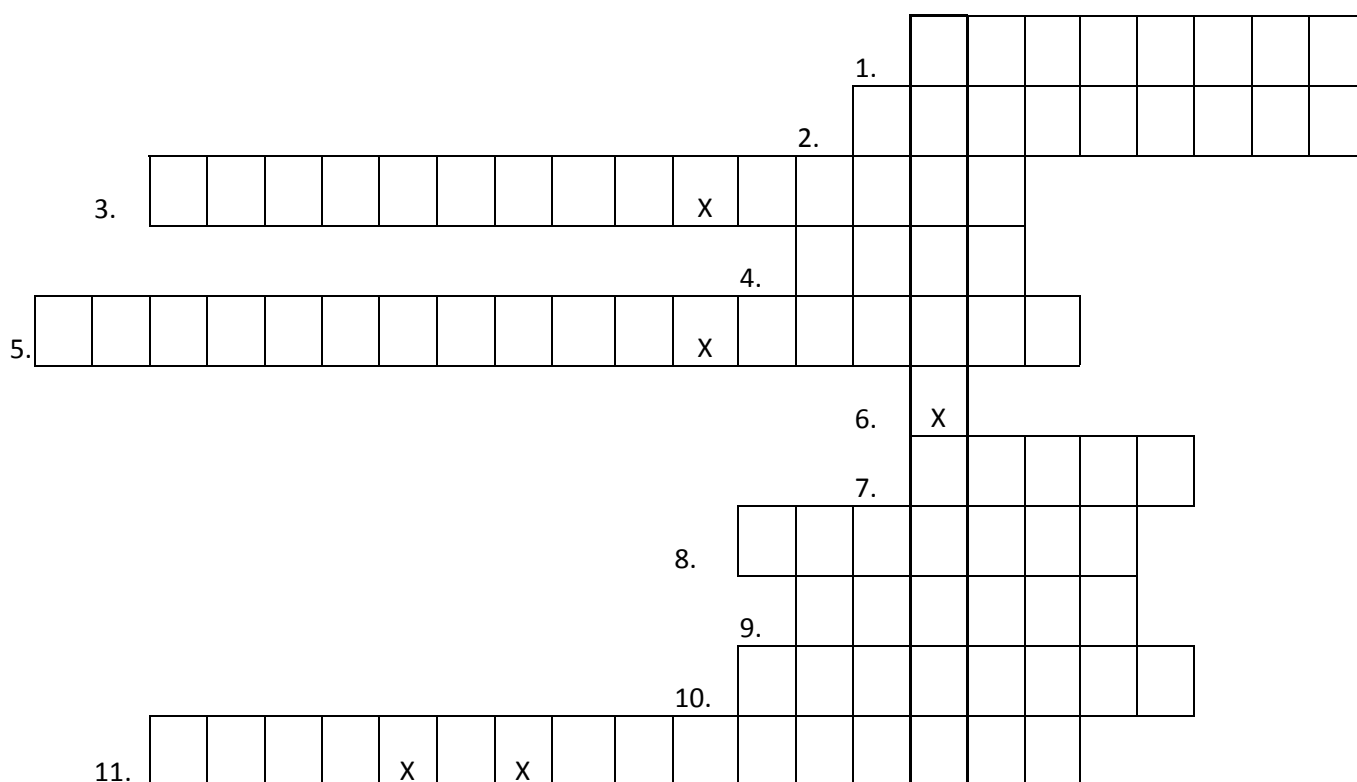

Horní řada zleva: Karolína Hloušová, Lucie Hejlová, Jana Musilová, Nikola Prchalová, Ludmila Vojtová, Alena Stejskalová, Martina Mynářová; dolní řada zleva: Hana Šebelová, Klára Hájková, Andrea Zábojová, Kateřina Smutná.

Křížovka

Připravila jsem si pro vás křížovku, která prověří, jak pozorní jste čtenáři Plátku. Pokud si nebudete vědět rady, vraťte se na stranu 10 a 11. Při sestavování legendy ke křížovce jsem se inspirovala informacemi o Velikonocích. Tajenka vám prozradí, co by holky mohly udělat v úterý po Velikonocích klukům, kdyby však bydlely na jižní Moravě.

1. Co si pletou kluci z vrbového proutí?
2. Jakou rostlinou jsou u nás nahrazeny palmové ratolesti?
3. Jak se podle tradice "přivolává jaro"?
4. Nejdůležitější křesťanský symbol.
5. "... má na rozdíl od vánočního červené nebo oranžovočervené pravidelné květy." O čem se tu mluví?
6. X
7. Neodmyslitelně patří k Velikonocům. Je prý staré 2300 let.
8. V dnešní době je zvykem dávat starším koledníkům...
9. Tento název označuje pečivo z kynutého těsta, které se stáčí do různých tvarů. Co mám na mysli?
10. V jedné tradici představuje beránek Boží stádo. Ve které je to tradici?
11. "Vyšupaná žena dává muži barevné vajíčko jako symbol jejich.." (Doplň)

Znění tajenky mně odevzdejte do 25. dubna 2014. Nezapomeňte uvést jméno a třídu. Čekají na vás skvělé výhry.

Alča Stejskalová, 8. C

Klára Zouharová, 7. C

Školní časopis žáků ZŠ Edvarda Beneše v Lysicích vychází 16. 4. 2014 nákladem 60 kusů.

Šéfredaktorka: Simona Ondrová, korektorky: Radmila Centnerová a Michaela Ryzí, www stránky: Kamil Vaněk, ostatní redaktori jsou podepsáni pod svými články.